

Arrest

nr. 317 388 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MONDELAERS
Vroentestraat 2c
3290 DIEST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in januari 2006.

Op 19 april 2024 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 augustus 2024 een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*" op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Ismaili, Hazara en sjiitisch moslim. U bent geboren op (...) januari 2006 in Pul-e-Khumri in de provincie Baghlan. U verliet Afghanistan ongeveer één jaar na de

machtsovername in 2021 omdat u als kleermaker militaire uniformen maakte. Daarnaast verliet u Afghanistan omdat u vader overleden is en er geen hoofd van het gezin was om voor u te zorgen. U kreeg wel hulp van uw oudste broer, B. S. (CGVS: ...), die hier in België erkend is en van uw maternale tante die momenteel nog in Afghanistan verblijft.

Na een reis via onder andere Iran en Turkije, waar u twee jaar verbleef, kwam u in 2024 aan op Lesbos in Griekenland. Op 11 januari 2024 werden uw vingerafdrukken afgenomen waarna er een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Op 15 februari kreeg u de vluchtelingenstatus toegekend.

Na uw aankomst op Lesbos verbleef u in een opvangcentrum. U verbleef hier twee maanden en sliep in een tent met vijf of zes anderen. De eerste week kreeg u eten, maar daarna niet meer. U kreeg wel eten van andere gezinnen die in het centrum verbleven. U verklaarde dat u geen slaappleats, of douche had. En ondanks dat u ziek was, had u geen toegang tot een dokter. Één à anderhalve maand nadat u een interview had in Griekenland kreeg u verblijfsdocumenten. Drie dagen hierna verliet u het land en reisde u naar België. U kwam aan in België op 10 april 2024. Op 19 april 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw taskera, uw Grieks verblijfsdocument en een bewijs dat u Ismaili bent.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u gedeporteerd te worden. U verklaarde dat u daar niet goed behandeld werd en dat het geen goede plaats was. U vreest deportatie omdat de taliban aan de macht zijn in Afghanistan. U verklaarde dat ze Hazara's haten en dat u ook een tatoeage hebt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (zie verklaring DVZ d.d. 23.05.2024, punt 23-24, 27, 33 + zie Bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 23.05.2024 + zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1: Aanvraag derde landen CEDOCA – antwoord Griekenland d.d. 18.06.2024 + zie administratief dossier, groene map, stuk 2: verblijfsvergunning Griekenland). Deze vaststelling werd door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens

irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feiten onderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet

worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - u verklaarde dat u in het opvangcentrum enkel de eerste week eten kreeg en daarna afhankelijk was van het eten dat u van gezinnen in het centrum kreeg, dat u geen toegang had tot een douche, geen slaapplek had en in een tent sliep met vijf of zes anderen en dat u geen toegang had tot een dokter terwijl u ziek was (CGVS, p.5-6) -, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete soortgelijke ervaringen doet gelden.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

U verklaarde dat er geen werk was op het eiland en dat het geen woonbare plaats was (CGVS, p.7). U zei dat er geen werk was voor mensen, geen schuilplaats en dat ze niet zorgzaam waren voor andere mensen (ibid.). Echter, blijkt uit uw verklaringen dat u niet naar een woonplaats of naar werk zocht (ibid.). U verklaarde dat u naar België wilde komen (ibid.). U ging ook niet op zoek naar organisaties die u konden helpen (CGVS, p.8). Verder stelde u dat er geen dokter voor u was en dat u er wel naar op zoek ging (ibid.). Echter, vroeg u enkel hulp aan andere jongens die er al langer woonden en zeiden zij u dat er geen dokter was waarna u uw zoektocht stopte (ibid.). Daarnaast probeerde u in Griekenland nooit een fiscaal registratienummer (AFM) of sociaalzekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen (ibid.). U wist zelfs niet wat een AFM was (CGVS, p.7-8). Drie dagen nadat u uw status kreeg, vertrok u al naar België (CGVS, p.6-7). Uit bovenstaande elementen blijkt dat u geen poging hebt ondernomen om na uw erkenning in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden. U verklaarde zelf ook dat u van in het begin naar België wilde komen (CGVS, p.5).

Bovendien beschikte u over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te regelen. U vroeg uw maternale tante om geld en kocht daarmee een vliegticket en nam het vliegtuig naar België (ibid.). U kon ook op hulp rekenen van uw broer om naar België te reizen (CGVS, p.4). Verder had u een Grieks telefoonnummer dat u van een vriend overnam nadat hij naar Duitsland vertrok (CGVS, p.9). Deze elementen getuigen van zelfredzaamheid.

De door u voorgelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande beslissing. Uw taskera, verblijfsdocument van Griekenland en het bewijs dat u Ismaili bent, geven enkel een indicatie van uw nationaliteit, uw herkomst, uw identiteit, uw etnie, uw familie en uw status in Griekenland, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Wat de internationale beschermingsstatus in België van uw broer B. S. (CGVS: ...) betreft dient opgemerkt dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In haar “*NOTA Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*”, ontvangen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 3 september 2024 via JBOX, werpt de verwerende partij op dat het door de verzoekende partij op 22 augustus 2024 ingediende beroep laattijdig is en bijgevolg onontvankelijk.

2.2. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*” genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een adreswijziging heeft overgemaakt op 18 mei 2024 per aangetekend zending met code 0105412885004526212203(...) (administratief dossier, deel X). Het adres werd gewijzigd naar Z.(...) (...) te 3440 Zoutleeuw.

Tevens blijkt uit de gegevens opgenomen in dit dossier dat de bestreden beslissing op 6 augustus 2024 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd naar voormeld adres, op de wijze zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 1: Bewijs aangetekende zending beslissing en stuk 2: Kennisgeving van de beslissing).

2.3. In toepassing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet dient het beroep bij de Raad tegen voormelde bestreden beslissing te worden ingediend bij verzoekschrift binnen de tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

Volgens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van voormelde wet beginnen de in § 1 van dit artikel bepaalde beroepstermijnen te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De vervalddag is in de beroepstermijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag (39/57, § 2, tweede en derde lid van voormelde wet).

Zoals eerder vastgesteld, werd de bestreden beslissing op 6 augustus 2024 correct aangetekend verzonden. Hieruit blijkt dat ten laatste op deze datum de brief aan de postdiensten werd overhandigd.

Bijgevolg was in toepassing van voormeld artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet, vrijdag 9 augustus 2024 de eerste dag van de beroepstermijn, zodat, gelet op de beroepstermijn van 10 dagen en het feit dat de vervalddag een zondag was waardoor deze naar de eerste werkdag wordt verplaatst, maandag 19 augustus 2024 de vervalddag was.

De beroepstermijn verstreek dan ook op 19 augustus 2024 en niet op 21 augustus 2024 zoals verkeerdelijk wordt voorgehouden in het verzoekschrift.

Het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 22 augustus 2022, is dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn.

2.4. De termijn van tien dagen vermeld in voormeld artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De strengheid van de wet kan worden gemilderd in geval van overmacht. Overmacht die alsnog de ontvankelijkheid verantwoordt van een laattijdig ingesteld hoger beroep kan alleen voortvloeien uit een omstandigheid buiten de wil van degene die beroep aantekent en die door hem onmogelijk kon worden voorzien of vermeden (RvS 19 september 2024, nr. 16031 (c)).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in haar geval sprake is van overmacht.

2.4.1. Dat de vorige door de verzoekende partij geraadpleegde advocaat besliste om geen beroep aan te tekenen, zoals de verzoekende partij aanhaalt in haar verzoekschrift, valt binnen de perken van de met die

advocaat gesloten overeenkomst en levert als dusdanig geen vreemde oorzaak, toeval of overmacht op voor de verzoekende partij (RvS 19 september 2024, nr. 16031 (c)).

Waar de verzoekende partij voorts uiteenzet dat derhalve een nieuwe aanstelling van het Bureau voor Juridische Bijstand diende te worden aangevraagd, blijkt uit het bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 2 dat op 14 augustus 2024 dergelijke aanstelling werd bekomen, wat overigens wordt bevestigd in het verzoekschrift. Bijgevolg beschikte de verzoekende partij (haar advocaat) na het bekomen van de aanstelling nog over voldoende tijd om tijdig een beroep in te dienen bij de Raad. Zij kan het laattijdig indienen dan ook niet verantwoorden door te verwijzen naar een opvolging van advocaat met de nodige plichtplegingen.

2.4.2. Ook kan het betoog dat het om een “*speciale week*” ging met een wettelijke feestdag in de vakantieperiode niet overtuigen. Het is immers de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij (bijgestaan door haar advocaat) om zelf tijdig de nodige stappen te ondernemen, minstens de nodige informatie te bekomen. Dit is in een vakantieperiode met wettelijke feestdag niet anders.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij met de vinger lijkt te wijzen naar het opvangcentrum en zij stelt dat het niet de normale personeelsbezetting zou hebben gehad, dat er schijnbaar geen normale opvolging was, “*het een en ander moeilijker dan normaal verliep – geen tolk – moeilijke communicatie*”, dat er pas laat een tolk kon worden voorzien en “*het uiteindelijk toch te kort dag was*”. Ook dit neemt voormelde verantwoordelijkheid niet weg. Overigens blijkt uit de afdruk van het e-mailbericht van 20 augustus 2024 uitgaande van de Sociaal Deskundige, gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, niet dat het centrum kampte met een personeelstekort, zoals de verzoekende partij tracht voor te houden. Integendeel, de Sociaal Deskundige reikt reeds informatie aan en zij legt uit hoe toch eventuele vragen kunnen worden gesteld gedurende haar afwezigheid in de voormiddag de volgende dag. Ook deelt zij mee dat de volgende dag een tolk Dari aanwezig zou zijn in het centrum en dat de advocaat een eventuele vraag om bijkomende informatie mag overmaken. Hieruit kan niet worden afgeleid dat pas laat een tolk werd voorzien, noch wordt aannemelijk gemaakt dat het te kort dag was. Uit het e-mailbericht blijken dan ook de inspanningen van het centrum, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog een overmachtssituatie niet aannemelijk.

Verder kan het verkeerd berekenen van de beroepstermijn niet de Sociaal Deskundige of, meer algemeen, het opvangcentrum worden verweten. De verzoekende partij werd reeds sinds 14 augustus 2024 bijgestaan door een *pro deo*-advocaat. Op het “*Bewijs van tweedelijnsbijstand – volledige kosteloosheid*”, gevoegd als stuk 2 bij het verzoekschrift, wordt bij de rubriek “*Tussenkomst*” vermeld: “*beroep tegen beslissing CGVS*”. De advocaat van de verzoekende partij had dan ook minstens op voormelde datum kennis van het bestaan van een beslissing genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zoals aangestipt, is het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij (haar advocaat) zich te organiseren om tijdig de nodige inlichtingen te bekomen en om tijdig de nodige stappen te zetten.

De door de verzoekende partij ingeroepen en beschreven omstandigheden in het gesloten centrum kunnen, nog daargelaten de aannemelijkheid ervan, niet als overmacht worden aangemerkt.

Nergens kan uit blijken dat de verzoekende partij door een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden niet in staat was om binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn een beroep bij de Raad in te dienen.

2.4.3. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de beroepstermijn objectief zeer kort is om een gedegen verdediging praktisch haalbaar te maken, moet nog worden opgemerkt dat het recht op een effectief rechtsmiddel niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintervenp t. Nederland, 114).

De verzoekende partij brengt geen enkel overtuigend element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn in de Vreemdelingenwet met betrekking tot de bestreden beslissing onredelijk of een vorm van machtsafwenning zou zijn.

Uit het geheel van voormelde vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij binnen de beroepstermijn van tien dagen daadwerkelijk toegang had tot de procedurele waarborgen om gebruik te kunnen maken van een daadwerkelijk rechtsmiddel. De bestreden beslissing werd op correcte wijze ter kennis gebracht en het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een *pro deo*-advocaat heeft kunnen raadplegen met het oog op het indienen van een beroep bij de Raad. Dat de eerst geraadpleegde advocaat besliste geen beroep aan te

tekenen, impliceert niet dat het beroep ingediend buiten de beroepstermijn ontvankelijk dient te worden verklaard. Het recht op een daadwerkelijk middel houdt niet in dat een rechtsonderhorige recht heeft op een tweede opinie indien zijn advocaat geen beroep tegen een beslissing wenst aan te tekenen noch dat een beroepstermijn zou moeten worden verlengd om dergelijke tweede opinie en een gebeurlijk hoger beroep mogelijk te maken buiten het verstrijken van de geldende beroepstermijn (RvS 19 september 2024, nr. 16031 (c)). Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat de verzoekende partij reeds sinds 14 augustus 2024, en derhalve ruim voor het verstrijken van de beroepstermijn van tien dagen, alsnog bijstand kreeg van een *pro deo*-advocaat.

3. Het beroep is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS